

Arrest

nr. 62 919 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. K. HENDRICKX loco advocaat D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 28 mei 1984 te Kimbele (provincie Uige). U trouwde al heel jong met Diogo Julhão (ov 6477518; CG 09/15707). Jullie kregen vier kinderen samen. Uw echtgenoot verhuisde terug naar zijn provincie terwijl u met de kinderen achterbleef in Luanda. Later vervoegden jullie hem in Gulungo Alto. In februari 2009 kwam de 'UNITA' (União Nacional para Independência Total de Angola) een lezing houden in Gulungo Alto. Uw echtgenoot ging er naar toe. Op de terugweg naar huis werd hij in elkaar geslagen door militairen van de 'MPLA' (Movimento Popular de Libertação de Angola). Toen jullie hiervan op de hoogte werden gebracht nam uw schoonmoeder de kinderen mee. U ging naar uw echtgenoot die zich in de medische hulppost bevond. De daaropvolgende maanden zorgde u voor uw echtgenoot. Jullie verbleven

gedurende drie maanden in de medische hulppost. Daarna gingen jullie naar het huis van Beto, een vriend van uw schoonbroer, waar jullie wederom drie maanden verbleven. Op 20 augustus 2009 verlieten jullie Angola. Op 21 augustus 2009 kwamen jullie in België aan. Nog diezelfde dag vroegen u en uw echtgenoot Diogo Julhã (CG 09/15707) te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u zelf geen problemen had maar dat u uw echtgenoot niet kon achterlaten in de toestand waarin hij zich bevond en dat u bij hem moest blijven (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23 november 2010, hierna CGVS, p.2). U voegde toe dat als een man problemen heeft, zijn vrouw automatisch ook problemen heeft (zie verhoorverslag CGVS, p.2).

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Diogo Julhã (CG 09/15707). Ik het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij gevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg en uw identiteit mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw echtgenoot Diogo João (ov 6477518), met wie u samen in België bent, met gezondheidsproblemen kampt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot D.J. (...). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft bij arrest nr. 62 920 van 9 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van D.J. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de algemene rechtsbeginselen van "audi alteram partem" en het recht op verdediging en op tegenspraak.

De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratieve en geen juridische procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van verzoeker.

Bovendien kon verzoeker op basis van zijn inzage-recht kennis nemen van "de inhoud van de verslagen en antwoorddocumenten" en op basis daarvan middels huidige verzoekschriften "de nodige tegenbewijzen en opmerkingen" aanvoeren.

Het middel is niet gegrond.

2.2 In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 57/6 laatste lid en 57/7 bis van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Proceduregids van het UNHCR, van artikelen 17 §2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Met betrekking tot de schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zetten verzoekers niet uiteen op welke manier de bestreden beslissingen artikel 57/6 laatste lid zouden schenden. Hoe dan ook valt niet in te zien hoe de bestreden beslissingen artikel 57/6 laatste lid kunnen schenden, nu daarin verwezen wordt naar de termijn waarbinnen beslissingen moeten getroffen worden die als onderwerp hebben de niet in overwegingname van een aanvraag ingediend door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden. Dit is in casu niet aan de orde.

Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit artikel luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren". Aangezien de bestreden beslissing geen melding maakt van tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoekers aflegden tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangewend gezien het feitelijke grondslag mist.

Verzoeker klaagt de schending van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet aan. Dit artikel luidt als volgt: "De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken."

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: "De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in

feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14)."

De commissaris-generaal verklaart geen uitspraak te doen over de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, meer bepaald dat hij door Angolese militairen werd geslagen en voor dood achtergelaten omdat hij langs de weg liep met een T-shirt van de 'UNITA'. In de verweernota stelt het CGVS dat het CGVS deze feiten niet uitdrukkelijk ontkent. Bij nalezing van het gehoor en na ondervraging van verzoeker ter zitting blijkt dat dit voldoende eensluidend en coherent is om geloofwaardig te zijn. In de documentatie van het CGVS in het administratief dossier komt een gelijkaardig geval voor (stuk 17, verwijzing naar Country Report for Human Rights Practices for Angola 2008, section 3). Uit de neergelegde geneeskundige getuigschriften blijkt dat de ernstige en blijvende verwondingen van verzoeker van traumatische aard zijn en derhalve verzoekenbaar met de door verzoeker aangehaalde feiten. Uit het geneeskundig getuigschrift van 10 januari 2011 blijkt dat verzoeker verlamd is aan de rechterarm en dat dit een blijvend en onherstelbaar letsel is. Er zijn ook kwetsuren aan de ruggengraat en aan het linkerbeen van posttraumatische aard (getuigschrift 7 juli 2010). De ernst van deze letsels wordt door de verwerende partij niet betwist.

Deze zware en levensbedreigende mishandeling met blijvende ernstige letsels is voldoende ernstig om ze als een daad van vervolging te beschouwen in overeenstemming met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Daar de vervolging door militairen gepleegd werd kan dit als een vervolging door de Staat beschouwd worden in overeenstemming met artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Aannemelijk is dat verzoeker in dit verband geen bescherming of herstel kan krijgen van zijn nationale overheden. Uit stuk 17 (p. 3) blijkt dat in geval van vervolging van UNITA-medestanders door regeringsmedestanders de overheden nalieten dit te onderzoeken en vervolgen. Aannemelijk is dat verzoeker vervolgd werd omwille van zijn (toegeschreven) politieke overtuiging (Hij droeg een UNITA T-shirt en kwam terug van een politieke meeting). Weliswaar wijst de bestreden beslissing op het beperkte politieke engagement van verzoeker, maar artikel 48/3 §5 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het beoordelen of de vrees voor vervolging van de verzoeker gegronnd is het niet ter zake doet of de verzoeker in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van vervolging worden toegeschreven. Derhalve is aannemelijk dat verzoeker reeds vervolgd werd in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Verweerder stelt: "In casu erkent verweerder dat door het CGVS niet uitdrukkelijk wordt ontkend dat verzoeker het slachtoffer werd van een incident waarbij hij door militairen in elkaar werd geslagen. Overeenkomstig artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet meent verweerder echter dat er thans goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Enerzijds slaagde verzoeker er immers niet in aannemelijk te maken dat de militairen verzoeker na het bewuste incident nog zouden zoeken en vervolgen, temeer nu verzoeker naast zijn vroegere gedwongen inlijving bij de UNITA en naast één meeting geen enkele andere activiteit had die iets te maken had met de UNITA en hij zelf geen lid was van de UNITA en anderzijds blijkt uit objectieve informatie dat het bij de mogelijke problemen die UNITA-aanhangers of sympathisanten hadden in de aanloop naar de verkiezingen eerder om geïsoleerde incidenten ging en er niet echt sprake was van een systematische vervolging van UNITA-leden en -sympathisanten door de autoriteiten."

De toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet houdt echter een omkering van de bewijslast in. Daarenboven kan zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van

herkomst en dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn.

De Raad stelt vast dat er in de voorgelegde documentatie weliswaar "niet echt sprake was van een systematische vervolging van UNITA-leden en –sympathisanten door de autoriteiten." Ook het politieke engagement van verzoeker was beperkt.

In de documentatie van verwerende partij zijn er echter geloofwaardige getuigenissen dat organisaties die geweld door MPLA medestanders wilden onderzoeken door hen geïntimideerd werden. In geval van vervolging van UNITA-medestanders door regeringsmedestanders lieten de overheden na dit te onderzoeken en te vervolgen (stuk 17, p. 3). Het is aannemelijk dat verzoeker geen bescherming of herstel kan krijgen van zijn nationale overheden.

De Raad meent dat er ook rekening moet gehouden worden met de levensbedreigende vervolging met blijvende ernstige letsels waarvan verzoeker het slachtoffer was en het gebrek aan bescherming door zijn nationale overheden. Het betreft een uiterst ernstige vervolging, waarvoor aannemelijk is dat verzoeker in geval van terugkeer nog steeds geen toegang heeft tot bescherming in de zin van artikel 48/5, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: "Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

Derhalve meent de Raad dat de commissaris-generaal niet aannemelijk maakt dat er thans goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Derhalve dient de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet erkend te worden.
(...)"

2.3. Dienvolgens wordt de vluchtelingenstatus tevens erkend in hoofde van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS

